

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in velja po poti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/2 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan pop. ej.

Tečaj XLVI.

V Ljubljani, 31. sušca, 1893.

List 13.

Kterega hočete, Baraba, ali Jezusa?

(Mat. 27. 17.).

Dve osebi, neskončno nasprotni, ste stopile na oder, kakor še niste nikdar poprej, kar svet stoji, in ne boste nikoli več do konca časov. Nestevilnim Judom in paganom, ki so prišli k velikonočnemu prazniku v Jeruzalemu, bil je predstavljen Jezus in poleg Njega Baraba, oba v eno versto postavljena ko za oženca.

Pilat je že na več načinov skušal Jezusa rešiti; spustiti ga si ni upal, ker se je bal zamere, obsoditi ga tudi ni mogel, ker je spoznal Njegovo nedolžnost. Pa vsi poskusi so mu spodleteli: ravno prej ga je poslal k Herodu in mislil, da se bo sedaj izvil iz neljube mu obravnave. Ali Herod, ta zoperni, zviti „lisjak“, Jezusa zasramuje in ga pošlje nazaj Pilatu, in ta je bil spet v prešnji zadregi.

Ob velikih praznikih je imel poglavar navado, ljudstvu izpustiti enega jetnika, kterega so hoteli. To priložnost je Pilat porabil. Imel pa je takrat razglašenega jetnika, upornika in ubijalca, ki se je imenoval Baraba. In ko je bla množica zbrana, ji predstavi Pilat Jezusa in Baraba, ne iz hudobije, ampak iz dobrega namena, in reče: „Kterega hočete, da vam izpustim, Baraba, ali Jezusa?“ Upal je, da bo sedaj Gospod gotovo oproščen; saj ga je ljudstvo tako rado imelo in še le pred štirimi dnevi ga je spremljalo v slovesni procesiji v Jeruzalem in klicalo: „Hosana Sinu Davidovemu! In posebno če vidi onega razbojnika Baraba, se bo s studom proč obrnilo in prosilo za Jezusa. Pa kaj so si Judje izbrali? Tega bi si Pilat še v sanjah ne bil mislil.

Poglejmo si ta dva zatoženca bolj natanko, in sicer najprej tistega, kterega je Pilat najprej ljudstvu predstavil, Baraba.

Podobo Barabovo slikajo evangelisti s črnimi bojami: sv. Marko priča o njem, „da je bil s puntarji vred vklenjen,“ ker je ljudi šuntal k upor, in je v puntu človeka ubil;“ po izreku sv. Janeza je bil „razbojnik,“ in sv. Matevž ga imenuje „slovečega jetnika.“ Baraba je torej bil izjemno surov človek, strastno divji, nalašč hudoben in po svoji prederznosti nevaren: od vseh ki so živeli v Judeji, gotovo najzlobnejši: njegovo ime je bilo samo treba slišati, da se je sovražilo: zaradi svojih zločinov, punta in uboja je v ječi sedel; zaradi svojih umorov od vseh zaničevan, kot razbojnik smerti kriv, in za nič bolj vreden, kakor — za vešalo ali križ. V človeški družbi je bil ubijalec, v stanovališčih tat, za cestami zalezovalc, na samotnih pešpotih zavratni lopov, v hostah razbojnik in ropar — povsod hudobnež! Bil je kuga za deželo, goreča baklja v Jeruzalemu, šiba Judeje, izmeček in stud vseh Judov. Skoraj se ne more izmisliti kateri zločin, s kojim bi se ne bil oskrnil. Slednjič prekleli so ga vsi, razen onih, ki so mu bili po svojih hudobijah najpodobnejši. Ali je bilo mogoče, da je bil kdo podoben temu nestvoru, tej pošasti! Tega tedaj, prvega iz verste tihotapcev, privedel je Pilat iz ječe, da ga javno izpostavi, nikakor kaj družega pričakujoč, kakor da se vsi pri pogledu tega človečeta od njega proč obrnejo in ga razserjeni in razljuteni k smerti obsodijo.

To je torej tisti, s katerim so primerjali Njega, „ki je boljši nad vse dragocenosti, s katerim se vse, kar si kdo želei more, nikdar primerjati ne more“ (Iz. 40, 17.), to je — Jezusa. — Če je na tem svetu kaj dragoceno, je le od tod, ker tisto je Jezus vstvaril; če je kaj lepo, je le zato lepo, ker je to Jezus olepsal; če je kaj liubez-

vredno, je le zato, ker ono je Jezus ljubil; če je na zemlji kaj sladko, je le zato sladko, ker se je Jezus tega dotaknil. Zakaj po nebesih vsi tako hrepenijo, ali zakaj so nebesa vredna, da po njih vsi kopernimo? Zato ker je tam sladkost serca in veselje angeljev, to je, Jezus, ki tam kraljuje v neskončnem veličastvu in se daje uživati svojim izvoljenim. Zakaj je zemlja tako lepa? — Ker so Jezusove noge po zemlji hodile. Zakaj je zrak tako zdrav? — Ker ga je Jezus dihal. Če je kdo v tem življenju srečen, je le zato, ker Jezusa ljubi; če je kdo varen, je varen, ker v Jezusa upa; tisti človek je blag, ki Jezusa vboga; tisti radosten, ki po Jezusu hrepeni; tisti moder, ki Jezusa posluša, tisti je čist, ki na Jezusa misli.

Jezusu služiti je najvzvišenejša čast, je kraljevati (sv. Aug.): Njemu slediti največja varnost, zaupanje Nanj rodi mir, Njega poljubiti je čistost, Njega uživati — zveličanje! Za Jezusa vojskovati se, je zmaga; za Njega terpeti slava; za Njega umreti — življenje. Tolika je vzvišenost Jezusova, in vendar nisem nič povedal o Jezusu v primeri s tem, kar naj bi se povedalo o Njem. Zberi iz vseh ljudi, ki so se kedaj rodili, ki živijo in ki bodo živeli, naj imenitnejše gospode na zemlji, velikaše, kneze, kralje, cesarje, vzemi vso njihovo oblast, njihova bogastva, njihove zaklade, njihove moči, njihovo čast, njihovo slavo, vzemi vsa kraljestva na svetu, otoke, pokrajine, mesta, vzemi vse darove človeške, podeljene od narave ali milosti, modrost Salamonovo, moč Samsonovo, lepoto Absalonovo, znanje Aristotelovo, zgovornost Tullijevo; pripelji vse ljudi vseh stoletij in celo vseh devet angeljskih korov; pridene vse stvari, ktere more vstvariti neizmerna vsemogočnost Božja, z vsemi bogastvi, ki so v nebesih in na zemlji — večni Bog! kakšna polnost in množina bi bila to! In vendar, kaj je vse to v primeri z Jezusom? Izaja prerok naj odgovori: „Quasi non sint, sic sunt coram eo, vse je pred Njim kakor da bi tistega ne bilo; kakor nič in prazna reč mu velja.“ (Iz. 40, 17.) Eden las z glave Kristusove je več, ko vse to. — Da je Kristus tako velik, povedo očaki, poterdijo preroki, pišejo evangelisti, pridigujejo apostoli, uči vera, oznanuje vesoljna Cerkev. In vendar ga stavijo na isto stopinjo z Barabom, z najbolj zaverženim vseh zaverženih, z gnjusobo vsega človeštva! Za vsakega poštenega človeka je veliko zaničevanje, če ga kdo primerja s spridenim in nič vrednim pobalinom. Komu pa so primerili Jezusa, velikega Kralja, ki je „Sanctus sanctorum“ in žar večne luči? Že veliko sto let pred se je Gospod pri-

tožil po Izaji: „Komu me priličujete in enačite, in primerjate, in delate podobnega?“ (Iz. 46, 5.)

Kterega hočete tedaj? Baraba ali Jezusa? Vsemogočni Jezus vlada čez nebo, zemljo in peklo, čez angelje, ljudi in hude duhove, čez vse kar je bilo, kar je in še bo ali bi moglo biti, vlada z neomejeno oblastjo kot Kralj kraljev, Gospod gospodujočih, njegovo kraljestvo vstaja vso večnost: „pred njim se pripogibljejo, kateri svet nosijo“ (Job. 9, 13.); pod njegovimi nogami leži vsa visokost neba in velikost zemlje; njegove stopinje poljubujejo najmogočnejši gospodje sveta; njegovi vladi se podveržejo z bagrom ozališani knezi in kronani cesarji; on je „svitloba časti (Boga Očeta) in podoba bitja njegovega, ki vse z besedo svoje moči nosi in sedi na desnici veličastva v visokosti, in je toliko boljši od angeljev, kolikor višje ime je mimo njih dobil (Herbr. 1, 3.); on se sveti ko solnce in ogreva vse ko ogenj, on je dih Božje moči, in čist iztok svetlosti vsemogočnega Boga, on je lepši kakor solnce, in preseže vso vredbo zvezd (Modr. 7.), on je solus Sanctus, solus Dominus, solus Altissimus!“

In Jezus se primerja z Barabom! Eden grabi ljudem denarje, drugi pa grabi naša serca in jih poteguje za seboj: eden odira ljudi njihovega imetja, drugi pa odterga oblastim in močem, to je hudičem, vso moč, kojo so imeli; eden prihaja od očeta greha, od hudiča, drugi pa od Boga Očeta — Baraba in Kristus!

Pilat pa ni vedel, kaj bi storil! nemiren in neodločen, hotel je Kristusa spustiti, pa vendar tako, da bi Judje tega ne opazili. Rekel je Judom: Kterega hočete, da vam izpustim? — in Judje? „Obstupescite coeli super hoc, stermite nebesa nad tem, in njih vrata močno žalujte, ker dvojno hudobijo je moje ljudstvo storilo: Mene, studenec, žive vode, so zapustili, in si kapnice skopali, kapnice špranjaste, ki ne morejo deržati vode!“ (Jer. 1, 12.) Judje, „vsa množica“ (Luk. 23, 18.), našuntana od judovskih duhovnov in starešin, je koj od vseh strani zavpila in zatulila kakor stekle zveri: „Proč s tem, in spusti nam Baraba!“ —

O ljudstvo, kdo bo ozdravil tvojo strašno slepoto! Toliko lét si zdihovalo po Njem, in zdaj, ko je pred teboj, ga ne maraš! Ali ne veš več, koliko dobrega ti je storil Gospod; ali ni bil vselej ljubeči oče ubogih in najboljši pastir? Kje ste zdaj vi vsi, ktere vas je ozdravil od vaših bolezni; vi vsi, kateri ste po več dni pri njem ostajali brez jela in pila, kajti nasitoval vas je s svojim naukom in svojim obličjem; kje ste vi tisoči, ktere je hranil z nebeškim kruhom, ktere

je tako ljubeznjivo učil: kateri ste stermeli nad Njegovimi čudeži: kje ste vi vsi, ki ste ga ljubili? Ali ni nobenega, „da bi me miloval, ali ga ni, da bi me tolažil?“ vpraša osamljeni Gospod in se milo ozira po množici. Ne, ni ga, ne najde ga (Ps. 68, 21.), temveč vsa množica hrumi: Proč s tem! — Vprašajte vendar angelje, po čem najbolj hrepenijo: za vami pridejo nešteti mučenci, ki bodo terpeli neizrekljive bridkosti, pridejo čiste device in sveti spoznovanci, ki bodo vse posvetno veselje in vso bogatijo proč pometali kakor blato, med njimi prva največja hči izraelska Devica Marija, in vaš veliki rojaj, sv. Pavel (Fil. 3, 8.): vsi pa samo, da bi dosegli Jezusa. Vprašajte o'aka Abrahama, s katerim se tako radi ponašate: ali o njem pravi Gospod: „Abraham, vaš oče, se je silno veselil videti moj dan; videl ga je, in je bil vesel.“ (Jan. 8, 56.) Vprašajte celo hudobe, kaj bi si želeli in po čem hrepeneli, ko bi jim bilo zopet dano spoznanje — o gotovo, vsi zbori angeljev v nebesih, vsi dobri ljudje na zemlji, in vsi hudi duhovi v peklu bi si sprosili največje dobro, namreč tisto, katero si je nekdanj David sprosil: „O Bog, pokaži nam svoje obličje, in bomo oteti!“ (Ps. 79, 4.) Vprašajte celo Heroda: tudi on vas osramotuje, ker bere se: „Herod pa, ko je videl Jezusa, se ga je zelo razveselil!“ (Luk. 23, 8.) In zakaj tudi ne? Jezus je „doveršena lepota, veselje vsega sveta.“ (Žal. p. 2, 15.) Sv. Janez je še pred rojstvom poskočil od veselja v pričujočnosti Gospodovi. Še je skriti Bog ležal v jaslicah, ko so nebeški poslanci z višave naznanjali veselje: „Glejte, oznanjamo vam veliko veselje, katero bo vsemu ljudstvu...“ (Luk. 2, 11.) — Vam pa je ljubši Baraba! — Če veržeš suho gobo v sredo morja, se ne bo tako napila vode, kakor je izvoljena duša v nebesih napojena z nepopisljivim veseljem, ki se izliva iz gledanja Jezusovega obličja. Vi Judje pa vpijete: Proč s tem, Baraba nam bolj ugaja! Vi branite volka in morite Jagnje, vi si ohranite smert in zaveržete življenje! Kako je to mogoče? Sv. Krizostom opomni: „Ubijavci si izberejo ubijavca,“ kajti simile simili gaudet. —

Če si sedaj kaj nevoljen čez Jude, ker so tako krivično in brezglavno volili, imaš čisto prav. Pa želeli bi bilo, da bi to svojo jezo obrnil proti samemu sebi. Tudi ti si pogosto vprašan: Kterega hočeš, Jezusa, ali Baraba? To je blaznost, rekel bi, kaj takega vprašati. In vendar, kaj je vsak smertni greh? Aversio a Deo, et conversio ad creaturam. Bogu herbet pokazati in izvoliti si revno stvar, ki je navadno še bolj zaničljiva, kakor Baraba. Grešnik voli majhen denar za največje dobro, katero je Bog, voli si

košček ostudnega, lažnjivega veselja za večno srečo in morje neizrekljivega zveličanja. Ponudi se mu požirek vina — Jezus se mora uganiti: milost se ugani zlatu, večnost trenutku! Res, tako volimo, da izvolimo hudo in zaveržemo dobro! Zato je tako malo dobrih ljudi, in toliko hudobnih: zato tako malo izvoljenih, in toliko pogubljenih, ker tako strašno brezumno volijo. Tako brez pameti vpije grešnik pri vsakem grehu: Proč z Jezusom, daj nam Baraba! — O slepota, o hudobija, o sramota, o terdovratnost! To je tako grozno, da se Bog sam začudi in pozove vsa nebesa, naj stermijo: Obstupescite coeli, quia dereliquerunt me! Stermite nebesa, ker zapustili so mene!

O kako čisto drugače pa ravna Bog z nami! Človeka čerčička je od vekomaj ljubil, postavil ga je za kralja čez vse stvarjenje na zemlji. Nikdo nima večje časti, kot jo imajo „spiritus administratorii“ (Hebr. 1, 14.), namreč angelji, in med njimi kerubini in Serafini; več pa kot do teh, bilo je Bogu do človeških otrok, ko jih je vzel za svoje sinove, ko je zavoljo njih prišel z nebes na zemljo, in ni postal angelj, ampak človek. Svojo sveto Mater, največjo izmed vseh človeških otrok, pustil je žalostno do smerti, da bi pridobil življenje meni in tebi. Svojo kri je za naju pretil, svoje Telo je za naju pustil umreti, Njegova duša je bila za naju žalostna do smerti, in izročil jo je za naju nebeškemu Očetu. V nebesih nama pa je pripravil knežji prestol — in dosegla ga bova, če nama bo vselej Jezus ljubši kakor pa ostudni Baraba. — M. Š.

Cerkveno leto,

ali letni sveti časi in dnevi.

Spisal Ivan Komljanec.

Drugo poglavje.

Božična doba.

§. 6. Osmina rojstva Gospodovega.

(Dalje.)

V osmino božičnega praznika spadajo najprej trije godovi, namreč, god sv. Štefana (26. decembra), sv. Janeza Evang. (27. decembra), in nedolžnih otročičev (28. decembra). Vsi ti trije godovi so bili nekdanj zapovedani prazniki. Dandanes je le še god sv. Štefana zapovedani praznik.

1.) Praznik sv. Štefana ima podlago svojo neposrednje v sv. pismu, in mora že zavoljo tega pričetek svoj imeti v starodavnosti. Najberže se je praznik prvega mučenca najprvo začel obhajati v cerkvi Jeruzalemski, in se je od todi razširil po zakoku. V tej slutnji nas poterjujejo apostolska določila, ki ta praznik omenjajo. V zatočni cerkvi postavili so ta praznik po tem, ko so našli ostanke sv. mučenca, kar se je zgodilo po splošnjem menenji l. 415. Tu ga najdemo najprej v Ankonu. — Cer-

kvene listine iz 8. in 9. stoletja navajajo ta god kot zapovedani praznik. O njem govori že zgodaj omenjeno pismo Nikolaja I. in istotako pismo Urbana VIII. Kaj je pomen godu sv. Štefana?

Sv. Štefan je bil eden izmed sedmerih dijakonov, katere so bili apostoli izvolili, da oskerbljujejo uboge, kerščujejo, in oznanjujejo besedo božjo. Sv. Štefan je goreče oznanjeval Kristusa kot obljubljenega Odsenika v Jeruzalemu. Judovski pismouki so mu ugovarjali. Druhal, po njih nahujskana, zgrabi Štefana, vleče ga zunaj mesta, in ga tam kamená. (Dej. ap. 7, 1. id.) Pervi je prelil kri za Kristusa; za to ga cerkev časti kot prvega mučenca.

Zvezo tega godu z božičnim praznikom lepo opisuje sv. Gregor iz Nise z besedami: „Glejte preljubi, obhajamo praznik za praznikom. Včeraj nam je dušo napolnjeval Gospod sveta, danes se pečamo z naslednikom Gospodovim: Kako to? Kristus je za nas oblekel človeka; Štefan je oblekel človeka za Kristusa. Kristus je zaradi človeka stopil na zemljo; Štefan je isto zapustil zavoljo Kristusa.“

Sv. Bernard pa se javi v tej zadevi: „Sv. Štefan je bil mučenec po volji in po dejanji, sv. Janez samo po volji, in nedolžni otročiči samo po dejanji.“

Obreda posebnega ta praznik nima, razun, da se mašnim molitvam prideva v spomin odpravljenih praznikov mučencev „Commemoratio omnium ss. Martyrum“

2.) God sv. Janeza Evang. (27. decembra) navajajo že najstarejši obredniki rimske cerkve, t. j. obrednik (zakramentarij) Leonov. Gelazijev (5. stol.) in Gregorijev (6. stol.). Prazniki apostolov imajo sploh veliko starost. Perve razširjevalce sv. vere je cerkev tudi najprej začela častiti.

V bližnjo božičnega praznika so postavili ta god, ker je bil sv. Janez učenec ljubezni, kateremu je Kristus na križi izročil v skerb mater svojo, Marijo; ker v svojem evangeliju pred vsem dokazuje, da Kristus je pravi Bog; ker je bil pripravljen dati za Kristusa svoje življenje.

V dan sv. Janeza se po Nemškem in tudi po naših slovenskih krajih blagoslavlja vino. Povod temu običaju je dala pobožna povest, da je krivoverec Aristodem ponudil sv. Janezu otrovano pijačo, češ, da hoče postati kristjan, ako jo ta izpije brez škode. Sv. Janez zaznamva ponudeno posodo z znamenjem sv. križa, strup prežene, in izpije pijačo brez škode. Radi tega je začela kerščanska pobožnost sv. Janezu pripisovati varstvo gledé vinstva. Pitje „šentjanževca“ je s tem v zvezi.

3.) Tudi praznik nedolžnih otročičev¹⁾ zajema svojo vsebino neposrednje iz sv. pisma, ter spada že po svoji zgodovinski podlagi v obližje božičnega praznika. Iztočna cerkev ga šteje med svoje najstarejše praznike. Omenjata ga že Origen in Gregor iz Nise. V zatočni cerkvi ga tudi že pozná obrednik Leonov (5. stol.).

Nedolžni otročiči so bili žrtva grozovitosti kralja Heroda, in sv. cerkev se jih spominja kot cvetlic mučencev.

Cerkveni obred tega dne razodeva žalost. Pri sv. maši, ki se bere v obleki višnjeve barve, se opusti „Gloria“, Alleluja, in „Ite, missa est.“ Sv. cerkev žaluje s plakajočimi materami betlehemskih otrok. Žalni

¹⁾ V sloveškem okraji pravijo temu godu „Pametva.“

obred ima svoj vzrok tudi v tem, ker umorjeni otroci še niso mogli priti naravnost pred obličje božje, ampak je bilo to mogoče še le v dan vstajenja Kristusovega. Zaradi tega tudi odpade žalni obred, ako zadene god nedolžnih otročičev v nedeljo — v dan vstajenja Kristusovega.

„Tepežkovanje“, s katerim v ta dan otroci prosijo po hišah darov, spominja na kruto moritev v Betlehemu; darila pa imajo pomen božičnih daril sploh (Dalje nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ternovske župnije na Notranjskem. († Jož. Potepán. Slaba letina in nje vzroki. Romanje.) Danes ne morem „Danici“ nič veselega poročati. Pokopali smo namreč 13. t. m. moža, po katerem je bilo vsakemu, kdor ga je poznal, težko pri sercu, in vsakdo je rekel: Škoda je bilo zanj. Izročili smo zemlji na Ternovskem pokopališču truplo Josipa Potepana, posestnika iz Zemon, ki je sklenil blago življenje, komaj 45 let star, ves udan v voljo Gospoda, kateri je gospodar življenja in smerti. Bil je ranjki P. skerbni gospodar, izversten sadjerejec in čebelar, in v vseh gospodarstvenih zadevah jako zveden mož, v svoji priljudnosti in prijaznosti svojim sosedom pri vsaki priložnosti naj boljši svetovalec. Bil je trikrat izvoljen za župana veliki občini Jablaniški, ktera obsega 7 velikih vasi. Za pošteno in izverstno županovanje je bil odlikovan od Nj. Veličanstva, presvitlega cesarja, s srebrnim zaslužnim križcem s krono. Pa še bolj kot vse to, je ranjkega Josipa Potepana dičilo terdno versko prepričanje, iskrena udanost do sv. katoliške Cerkve, vsled ktere je zvesto spolnoval vse verske dolžnosti. Že zelo bolehnega smo gledali o nedeljah in praznikih prihajati k sv. maši v tri četert ure oddaljeno farno cerkev. Svojo vernost je tudi djansko kazal, posebno o volitvah za razne zastopstva. Bil je mnogo lét o vsaki volitvi volilen mož, in vedno je oddajal svoj glas narodnim konservativnim kandidatom; in ker so se po njem ravnali tudi drugi njegovi soobčani, se je včasih pripetilo, da so 4 Jablaniški možje konservativno volili, ko so drugi sosednji občani izbrali liberalnega kandidata. Domú gredé je moral marsikako pikro slišati zaradi tega; pa on se ni menil za očitane in celo za zasramovanje od strani „omikanih“ nasprotnikov. Svojo dolgo in mučno bolezen je terpel mirno in vdano v voljo Gospodovo; in dvakrat prejemši pobožno ss. zakramente je sklenil blago svoje življenje. Pogreb je pokazal, kako spoštovan in ljubljen je bil ranjki Josip Potepán. Marsiktero oko je polila solza, ko je sula merzla perst na truplo pokojnikovo, kateri je bil sicer prost kmetovalec, pa dober kristjan, pošten možak, ki bo še dolgo živel v spominu našega ljudstva. Naj počiva v miru!

Znano je, da je bila letos po spodnjem Notranjskem, posebno v Bistriškem okraju, jako slaba letina, kakoršne ljudje skoraj ne pomnijo. Podzemeljski červ je bil vse pridelke zgloidal tako, da so morali ljudje celo zimo živež, in sedaj morajo semenski krompir in žito kupovati. Naši poslanci so se sicer hvalevredno potrudili, da bi stradajoči siromaki dobili kaj podpore za nakup semen. Pomoč bo znabiti prišla, pa nekoliko pozno bo. — Šiba slabe letine nas opo-

minja, da ne pomaga sejati in zalivati, ako Bog kateri stori, da zelišča rastejo, zemlje ne blagoslovi. Blagoslov Božji dobiva se pa le z molitvijo, ne pa z gerdimi kletvinami, kakoršnih se naši ljudje naučijo po Hervaškem in po daljnih deželah, kamor zahajajo po zimi dervarit. To gerdo razvado prinašajo domú, ter tukaj ž njo še druge ljudi pohušujejo, Tudi malomarnost in mlačnost do verskih zadev se po dervarjih širi po duhovniji. Oj, koliko pametneje bi ti ljudje ravnali, da bi ostajali doma, bolj pridno zemljo obdelovali in bolj varčno živeli, namesto da po daljnih gojzdihi prezimujejo, ter se spomladi bolehní, in mnogokrat tudi brez krajcarja domu vračajo. —

Govorilo se je, da se bo tudi iz naše duhovnije par ljudi pridružilo romarskemu vlakú v večno mesto. Ne vem, ali je to resnica; vsakakor pa bi bilo prav, da je tudi naša dekanija pri tem zastopana. Blagor jim, kateri bojo tako srečni, da bojo romali do tako slavnih svetišč; da bojo zamogli moliti na grobu sv. apostolov-pervakov, da bojo mogli pokloniti se Kristusovemu namestniku na zemlji, velikemu papežu Leonu XIII. ter sebi toliko odpustkov, toliko dušnih milosti pridobiti! Obiskali bojo tudi slavna svetišča v Asisu, v Loreti, v Padovi. Nekteri bojo obiskali tudi južno Italijo, krasno mesto Neapelj, o katerem pravijo Lahi: „Poglej Neapelj — in umri.“ Pri tej priliki naj ne pozabijo počastiti Rožnovenske Kraljice, na podnožju starega ognjometnika Vezuva, blizu razvalin posutega mesta Pompejev. O tem svetišču je „Danica“ svojim bravcem povedala, kako je baziliko sozidal slavni odvetnik Jernej Longo, kako je nebeška Gospa njegovo delo s čudeži in z raznimi milostmi podpirala. Povedano je bilo v „Danici“, da so sveti oče Papež delo pohvalili, odobrili, z velikimi odpustki obdarili. Blagovolili so sami zložiti v marmor vdolbljene napise, vzdane v pročelje bazilike; in končno so sami prevzeli varstvo, protektorat nad svetiščem in dobrodelnimi napravami. To svetišče je postalo drugi Lurd ter je v malo letih tako zaslovelo, da ga poznajo po vesoljnem svetu. Longov časopis „Il Rosario e la nuova Pompeji“ pripoveduje, da je bilo mesca februarija enega samega dne dvesto italijanskih duhovnov tu nazočih, ter da se je omenjenega dne v baziliki opravilo 170 svetih maš. S tem smo vse povedali, in nadjamo se, da potniki, kateri bojo obiskali Neapolj, se poklonijo tudi Pompejski Kraljici sv. rožnega venca in njej priporočijo sebe in drago domovino. Kdor je o tem svetišču še premalo podučen, naj se potrují ter prebere v lanskí in predlanski „Danici“ članke, kateri popisujejo slavno Božjo pot Novo-Pompejsko. Gotovo bo verlega Longa — odvetnika, kateri je izgled odvetnikom vsega sveta — silno veselilo, ko bo vidil, kako goreči častilci nebeške Kraljice so verni Slovenci. Bog naj vodi in spremlja verle slovenske romarje, da se srečni in zdravi vernejo na svoj dom! J. B.

Brežičani pri Prjedoru. 24. sušca. Pri sv. Antonu v Stari Rieki smo v torek prav častito in slovesno obhajali prinesenje lepe podobe cerkvenega in župnijskega zaščitnika, patrona, sv. Antona opata in začetnika redovnega, meniškega življenja. Sv. sliko njegovo v krasnem okviru nosili smo med pobožnimi molitvami v cerkev, po blagoslovu postavili smo sv. podobo nad oltar in tabernakelj, zapeli „responzorij“ sv. Bonaventura v čast sv. Antonu, potem pa v iskreni

molitvi priporočili naše dobrotnike temu svetniku Božjemu. Jako dobro storil bi, kdor bi v čast sv. Antonu podelil milodar, da bi se povse plačala sv. podoba dostojno slikana na platno, ktere je polovica plačana, a polovico še na dolgu. Donesene, blagoslovljene in izpostavljene, so bile pa tudi več lepe slike: presv. Serce Jezusovo, neomadežano Serce Marije Device in sv. Jožefa. Do sedaj uboga cerkev in župnija ni imela podobe „patrona“ svojega. —

V saboto, 18. marcija, bila je v cerkvi sv. Jožefa velika slovesna služba Božja z najsv. daritvijo nove zaveze, opravil se je sv. rožni venec in molitve, vse v čast sv. Jožefu, za opata Bonaventura v Mariji-Zvezdi in vse dobrotnike in dobrotnice uboge cerkve sv. Jožefa v Prjedoru. Hvaležni, tu naseljeni, slovenski in slavenski katoliki so v prav obilnem številu došli v cerkev k tej veliki službi Božji in so iskreno molili za dobrotnike. —

Ker je bil letos praznik sv. Jožefa tiho nedeljo in so vse podobe svetih zagernjene, ni bilo slovesnega praznovanja, odloženo pa je to vzvišeno praznovanje na tretjo nedeljo po veliki noči; ipak sv. pobožnosti so se opravljale v čast sv. Jožefu v cerkvi in doma. —

V torek, 21. marcija, je bil sprejet protestanški mladeneč v sv. rimo-katoliško Cerkev, nagnjen od verlih katoliških mladenčev tu in nagiban po milosti Božji je jasno spoznal jedino-pravo Kristusovo vero in cerkev rimo-katoliško; mnogo časa pripravljan in podučevan, postal je ud vseobče rimske Cerkve. Hvala Bogu!

Zdaj pa na delo za Božji grob, olepšanje cerkve za slavno vstajenje od smerti Gospodove. Ali bo kaj za pirhe dobila cerkev sv. Jožefa — za nabavo zidave in stavbe silno potrebne nove hiše Božje — tu v siromaški katoliški občini med drugoverci?

Letos so tu trije veliki posti. Katoliki se večino postijo 40 dni in noči in izven nedelj ne uživajo mesa in mesene zabelje, mnogi pa tudi mleka, sira, masla in jajc ne. Razkolne iztočne cerkve kristijani so se jeden teden prej postiti začeli in se bodo teden dni dalje postili, kakor katoliki. Razkolniki ne uživajo nič od mesa in kar od živega mesa dohaja; jedó le poljske rastlinske pridelke z oljem, pa tudi brez vsake zabelje, in pa ribe. Mahomedci začeli so post „ramazan“ 18. marcija, v saboto pred našo tiho nedeljo, in skončali ga bodo v saboto pred drugo nedeljo po veliki noči. Po dnevu nič ne jedó, ne pijó, niti ne pušijo; pridno hodijo molit v džamije petkrat v dnevu, sedaj tudi jedenkrat pozno v večer. V noči pa se dobro gestijo in ciganska-turška godba in bobnanje jih vso noč budi in k jedi opominja.* Na okrožnem mostovžu visoko gori na munaru (turn), džamiski stolp, je krasna razsvitljava z mnogobrojnimi lučimi vse noči tega posta. Vsaki dan strel iz topa, kanona, naznanja dan in pri zahodu solca pa noč; jutranjega strelnega poka se bojé, a večernega se veseló. V džamijah se vsaki dan večkrat pridiguje, mnogo-krat predčita iz „korana.“ Imajo ta čas osobito obnovenje in poiskrenje vere in verskega življenja in v marsičem osramoté mnoge mlačne kristijane.

Pervo imeli bomo katoliki tu velikonoč; našo belo nedeljo jo bodo imeli razkolne cerkve verniki; a drugo nedeljo imeli bodo letos mahomedci svoj

*) Kar je Mohamed iz kerščanstva ukradel, je ali do smel-nega popačil, ali pa do krutega presilil. Vr.

največi praznik bajram, ki traja tri dni; ipak reve tavajo v dušnem mraku brez mile in svitle luči Kristusa, Boga-človeka.

Carigrad, 24. sušca 1893 (Potrdilo in nekatere vesele misijonske naznanila.) Častno Vam naznanim, da sem prejel Vaše predrago pismo 11 preteklega mesca in tudi svoto 60 gld, ktere ste s toliko dobrotnostjo nabrali pri svojih dobrih sorojaki za naš greko katoliški misijon. Priserčna hvala za to zopetno dobroto, in prosim Boga, da Vas še mnogo lët ohrani in Vam pomnoženo poverne dobroto, ki jo nam skazujete; prosim tudi Boga, da bi rosli svoj nebeški blagoslov nad dobrotne Vaše sorojake, ki tako radi s svojimi darovi hité na pomoč našemu misijonu.

In kar ste mi pisali oziroma na mladenca Jak. Je . . . n-a, šel sem osebno na parobrod „Taurus“ tam sem ga našel zdravega in sem mu izročil znesek (nekterih forintov), kakor ste odločili. Bil je zelo razveseljen, skazal mi je parobrod (il bastimente) in mi postregel s kavo in z vinom (ko opravnik na parniku po priljudni jutrovi šegi — Vr.). Imel je drugi dan priti v našo hišo obiskat me, ker se je pa vreme na hudo obrnilo, ga dosedaj še ni bilo.

Povedal sem Vam v zadnjem pismu, da smo pisali razna pisma do načelnikov in naroda greške cerkve in to o priliki, ko je bil vstal in se razširil nekak šum, da sv. Oče pripravljajo neko okrožnico (encikliko) o zedinjenji obeh cerkev. Ne more se še vedeti za gotovo, kaj je temeljnega na tem; gotovo pa je, da več greško razkolnih časnikov je pisalo članke, ki so zedinjenju prijazni, to je reč, kakoršna se poprej ni godila, in še več, pisali so, da gospod Trikupis, sedaj predsednik greške vlade, hoče vravnati cerkveno zedinjenje.

To so zares vesela znamenja in nadjati se je, da se bliža čas, ko se bodo razne razkolne cerkve na Jutrovem odpovedale svojim zmotam in se zedinile s svojimi katoliškimi brati pod očetovsko oblastjo naj višega Poglavarja, namestnika našega Gospoda Jezusa Kristusa na zemlji.*

V našem misijonu Malgare (mala gora?) se je v kratkem spreobrnilo pet družin. Še več, po Božji milosti in po gorečnosti našega misijonarja, se je v eni bližnjih vasi dvajset družin pokatoličilo. Opomnili smo bulgarskega katoliškega škofa, da naj enega mašnikov svoje narodnosti tje pošlje . . . Ponavljam naj preserčnišo zahvalo Vam in vsim Vašim dobrim rojakom ter voščim vsim veselo in blago Velikonoč ter bivanj itd.

Polikarp Anastasiadis.

arhimandrit greško-katol. misijona.

Amerikanske novice. V Toweru, kakor „Amerikanski Slovenec“ naznanja, je bil 8. t. m. pokopan g. France Germ, ki je v Kompoli, v dobrepoljski fari na Kranjskem, zapustil vdovo z dvema sirotama. Bog mu daj večni mir! — V Vašingtonu se je o vmeščevanju novega amerikanskega predsednika Clevelanda sošlo 200.000 ljudi. —

Strašen je konec ljudi, katerim je denar nad dušo in nad večnost! V San-Francisku je pred malo dnevi ponesrečeni borzni igravec W. C. Rippe vstrelil mili-

jonarja Jan. W. Mackey-a, potem pa hudodelnik končal tudi samega sebe! —

S rahovite nesreče v naravi se v Ameriki go-dijo pogosto. Grozen vertinec je 3. sušca razdjal mestici Marion in Tounischa. Poderl in porušil je po nekaj vse hiše; mnogo ljudi je pod razvalinami konec storilo. — V Našvillu je Bog prav očitno pokazal da vlada Njegova večna pravica nad ljudmi. Neki Har. Weakly je bil zatožen umora. Pri obravnavi ga vpraša sodnik: „Izpovejte resnično, če ste Vi zveršili umor, ali ste nedolžni?“ Zatoženec odgovori na to: „Bog naj me kaznuje na mestu, kjer stojm, ako sem jaz morivec!“ — Vsa množica, ki je bila pričujoča pri obravnavi, se je silno prestrašila, ko se je nesrečnež mertev na tla zgrudil. — To naj pomislijo tudi marksikteri v naši deželi, o katerih tožijo sodniki sami, da večkrat, djal bi, kar očitno po krivem prisegajo. K sercu naj si to vzamejo tudi mnoge barabe in barabovke, ki za očitne laži Boga na pričo kličejo: „Bog vé, da je res!“ in več tacega, kar jim je tako v navadi, da za vsak nič Boga na pričo kličejo. To so prav gerde pošasti. Nič boljši niso ostudni „pridušoveci“ v kmečkih jopičih in gospôških suknjah, kateri so od rotenja in preklinjevanja pogosto popolnoma obdivjani! Ni čudo, da se toliko nepričakovanih smertnih slučajev in družih nesreč zgodi. Bog daj, da bi se vsi preklinjevalci, rotivci in krivoprisegovci spreobrnili saj zdaj v velikonočni spovedi.

Razgled po svetu.

Dunaj. Ker je deržavnega zbora predsednik Smolka zaradi starosti odstopil (če samo zaradi starosti?), je izvoljen za predsednika nemški liberalec Chlumecky; prvi podpredsednik je Kathrein, drugi podpredsednik pa Poljak Madejski. Morebiti bo ta sprememba Slovane kaj zmordila, posebej Poljake?

V glavni proštveni obravnavi je poslanec Thurnher po pravici žaloval, da se za posvečevanje nedelj ni nič zgodilo v sedanjem zasedanju, ko je vender edina rešitev deržave mogoča le v kerščanstvu, kterege načela morajo veljati v šoli, kakor tudi v domačem življenju. — Eden dunajskih časnikov imenuje derž. zbornico besedno tovarno, iz ktere časniki dobivajo svojo obilno kermo. Kako silno draga je ta tovarna, je sploh znano in vredno bi bilo prešteti, koliko besed je praznih in koliko morajo deže za vsako teh plačati.

Nekega pomena je, da je (sicer z malo glasovi) sprejeta postava zoper kaženje in ponarejanje jedil in pijač, k temu so pripomogli konservativci in Poljci, pa nekteri protijudovci (antisemiti). Morebiti se bodo ostrupovavci človeštva vender malo ustrašili. Videlo se bo, kaj postava prepoveduje. Levičarji pa so vse poskušali, da bi bili vso to postavo overgli. Vidi se tedaj pod novim predsednikom levičarji niso vsemogočni.

Deržavno zborovanje se je s sejo 23. t. m. odložilo in poslanci so se na vse strani razvili.

Tudi škofovske posvetovanja, ki so terpele čez štirinajst dni, so 23. t. m. prejenjale.

Rusija in Bulgarija. Ruski „Grašanin“ tarna, da Bulgari niso nikoli bili posebno „pravoslavni“ (greškemu razkolstvu udani), da med nižjim duhovstvom

*) To veselo upanje poterjajo tudi novejšje dogodbe v Perziji, v Siriji itd. Nadjati se smemo, da po tolikem terpljenju in bridkosti med domačimi nehvaležnimi katoličani bo usmiljeni Zvečar svojo sv. Cerkev in njenega poglavarja potolažil z veselimi dogodkami v daljnih krajih. Vr.

je verjetno nad vse pričakovanje veliko „izdajavcev pravoslavja“ (t. j. taci, ki se nagibajo h katoličanstvu), da tudi številni udje „sabranja“ (državnega zbora), kakor se sliši, poterjujejo to misel, da naj bi se Bulgarija zedinila z Rimom, da to bi vterjalo neodvisnost in samostojnost te dežele. . . . Pristavljamo k temu Slomšekovo prošnjo: Sv. brata Ciril in Metod, prosita za uboge razkolne greke!“ in zavračamo na to, kar je „Danica“ nedavno naznanovala o spreobračanju k katoliški cerkvi v Macedoniji in kar ima danes v dopisu iz Carigrada.

Časniki so poročali o bolezni kneza Ferdinanda; zdaj pa se naznanja, da je bilo presiljeno ali čisto izmišljeno. Kaj pa da, princ je katolišk, in to nesrečne liberalce peče, skli in bode. Žalostna jim majka!

Silo veliko in naglo množenje katoličanov v Berlinu. Ljudje se začenjajo trezniti in resnice vedno bolj odkritosrčno iščejo. To kaže ne le Dunaj, temuč posebno še Berolin, kar je znano že na daljo in širjavo. V tem glavnem mestu nemštva in protestanstva, kakor piše „Märk. Kirchenblatt“ v Berolinu, je bilo 3. dec. 1867 (med 631.296 protestanti) čez 41.000 katoličanov; pri števstvu l. 1880 je bilo katoličanov že 79.652, — čez pet let jih je bilo 99.228, in zopet čez pet let (1890) že 135.931. Ali ni tudi to tolažilo za sv. Očeta Leona XIII. v njih veliki bridkosti, ktero jim delajo italijanski in drugi framasoni, pri vsem tem, da so šolske zisteme s časništvom vred skorej povsod vstrojene na zatiranje katoličanstva.

Bulgarija (Knez in katoliška vera.) Bulgarski narod se je že obširno izrekel za svojega kneza in zanesljivo se upa, da veliko sobranje, ki se ima skoro zbrati, bode zadostilo željam knežjim, da njegova družina ostane katoliška. Temu prelepemu izgledu mladega kneza priterjuje vsako pošteno katoliško serce in bulgarski narod bode védel spoštovati tako stanovitni značaj; postavimo pa, da bi sobranje sklenilo, da knez mora po vsaki ceni biti razkolne vere, se je vendar zanašati, da zarad časne krone bi knez večne ne zavergel, ne odstopil od svoje edino-prave zveličavne vere.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec marcij (sušec.)

a) Glavni namen:

Živa vera.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

(Konec.)

Čista in odločna vera ima potem tudi zaupanje, da ohrani božje kraljestvo na zemlji, da bodo vedno popolnše prinašala na zemljo kraljestvo božje v svoji popolnosti, kraljestvo ljubezni Jezusovega Serca. Ne bogastvo in čast, ne mogočnost in spoštovanje, ne modrost in učenost, ne umetnost in dobro življenje, temveč nezapopadljivi in nepopisljivi, nevidni in v resnici neprecenljivi zakladi vere, nadnaravne moči milosti so, ki so ustanovili kraljestvo božje; ohranili ga bodo tudi v človeški družbi in v sercu vsacega posameznega človeka, ki se hoče z njih po-

močjo rešiti. Ena najvažnejših teh moči in potrebna podlaga za delavnost vseh družih moči v božjem kraljestvu je živa vera. Kjerkoli je v Zveličarjevi zgodovini, v svetih evangelijih, govorjenje o pomanjkanju tacega delovanja, nanaša se krivda na pomanjkanje vere: Kaj dvomite, maloverni? Nasprotno pa se živi veri pripisuje vse, celo moč gore predstavljati; pripisuje se ji zmaga čez celi svet.

Vera pa je nadnaravna, od Boga dana čednost, s katero vse trdno in neomahljivo verujemo, kar je Bog razodel, in tem manj si jo moremo zaslužiti, ker je perva vseh milosti in popolnoma nezaslužen in nezaslužljiv začetek blagra. Moremo pa od Boga nam v serca dano vero vtrditi in pomnožiti, jo oživljati, se bolj in bolj navdajati z verskim duhom. Čim rajše sledimo milosti vere, ki prigovarja našim sercem, okleniti se vsake božje besede z vsem prepričanjem, čim bolj se združimo z Gospodom ter Ga poslušamo, ki nas povzdiguje k sebi v razodenji svoje resnice, v veri, tem trdnša, krepkejša in popolnejša bo naša vera. Čim pobožnejše in stanovitnejše molimo za verski duh, tem obilnejše nam bo Bog to milost dodelil, ker nobenega svojih darov pobožni in stalni molitvi ne odreče. Čim stanovitniše in krepkejšo spoznavamo svojo vero, čim zvestejše po njej živimo in zveršujemo njene dela ter prinašamo njene sadove, tem bolj nas bo napolnil sv. Duh, ki nas je v zakramentu sv. birne prevstvaril v verske vojake, z versko močjo in verskim duhom: čim popolnše se ravnamo po Kristusovem nauku, tem bolj bomo spoznali, da je od Boga.

Oklenimo se tedaj po posredovanju in priprošnji presv. Device tesno Zveličarja Jezusa Kristusa! Združimo se kolikor moč z Jezusom v zakramentih ljubezni in milosti, ktere je On postavil; slušajmo Jezusa Kristusa, slušajmo pridigo Njegove vere, besede Božje, gojimo in množimo v sebi vsaki dan dar vere z dobrim berilom, resnim premišljevanjem in koristnim pogovarjanjem; odvrčamo od sebe veri nasprotna zabavanja, berila in vsakoverstne verske dvome; sledimo Kristusu vsaki dan v verskih delih in z vso pobožnostjo.

Tako bo slednjič po prelepih besedah zvel. P. Ramičera vera zopet postala „navadno pravilo naših misli, našega mišljenja vsega našega delovanja. Duhovni in verniki, služabniki in otroci Božji, ne bomo več dovolili, da zasedejo duh in serce človeške zadeve, človeške bojazni in človeški predsodki; marveč vse naše prizadevanje merilo bo le na to, da vresniči Božje namene združeno z Jezusovim Sercem; in svet, ki je zopet paganski postal, bo z nova kmalu premagan, kakor je bil z vero prvih Gospodovih učencev.“

Nameni za mesec mali traven (april.)

a) Glavni namen:

Trdno kerščansko upanje.

b) Posebni nameni.

1. **Vélka sobota.** Vse se ne uslišane prošnje. Hudo bolni in umirajoči.
2. **Vélka noč.** Zmaga milosti in resnice nad človeškimi strastmi. Sveti Oče. Obstavljenje važnih škofij in duhovnij.
3. **Velikonočni ponedeljek.** Avstrijski cesar. Povernitev držav na kerščansko podlago. Šolsko vprašanje.

4. **Velikonočni torek.** Sprebberjenje zmotenih bratov na Nemškem, Koroškem, Ogerskem, Slovaškem in drugod. Prav mnoge duhovno-pastirske zadeve.

5. **S. Vincencij Pererij.** Pospeševanje molitvenega apostolstva. Mnogi maloserčni terpini. Zmožnost za delo svojega poklica. Neozdravljivi.

6. **S. Ksist.** Mnogi, ki so v silno veliki nevarnosti zaradi svojega zveličanja. Ohranjenje življenja pri vpljivnih osebah, rednikih in dobrotnih. Bolni na duhu.

7. **S. Herman Jožef.** Ubogi otroci nevernih staršev. Vestno varovanje kersne nedolžnosti. Bolnišnice in ubožnice.

8. **S. Notkar.** Poverjenje prave kersčanske umetnosti. Zednjenje učenosti s kersčanskim življenjem.

9. **Bela nedelja.** Vredno obhajanje prvega sv. Obhajila. Da bi vredno opravili velikonočno spoved in sv. Obhajilo, kateri so še na dolgu. Spoštovanje cerkvenih pomočkov milosti.

(Dalje nast.)

Molitev.

Gospod Jezus Kristus! V edinosti z onim božjim namenom, s katerim si sam hvalil Boga na zemlji v svojem presv. Sercu in ga še zdaj hvališ brez konca v zakramentu sv. Rešnjega Telesa po vsem svetu, in v posnemanje presv. Serca brezmadežne Device Marije, Tebi darujem danes vsak trenotek vse svoje namene in misli, vse čutila in želje, vsa dela in besede. (100 dni odpustka enkrat na dan Leon XIII. 1885.)

Posebno pa ti jih darujem za trdno kersčansko upanje tudi za vse zadeve, ki so priporočene udom molitvenega apostolstva v tem mesecu in današnji dan.

O sladko Serce mojega Jezusa, daj, da te vedno bolj ljubim. Amen. (Vsakrat 300 dni odpustka in če se vsak dan moli, enkrat v mesecu popolen odpustek. Pij IX, 26. I. 1876.)

Sladko serce Marijino, bodi moje rešenje. (Vsakrat 300 dni odpustka. Pij IX 1852.)

Sv. Jožef, prijatelj najsvetejšega Serca, prosi za nas. (100 dni odpustka enkrat na dan. Pij IX 1874.)

Sv. nadangelj Mihael, sv. Bonifacij, zvel. Peter Kanizij, prosite za nas!

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov. Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad. in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Dve osebi v dolgi bolezni. prav posebno potrebni pomoči, za katero prosimo na priprošnjo žalostne Matere Božje, sv. Jožeta in sv. Antona Pad. — Hudo bolan duhoven za pomoč.

Listek za raznoterosti.

Bratovščina presv. Rešnjega Telesa bode prihodnji četertek 6. aprila obhajala svojo redno mesečno pobožnost v uršulinski cerkvi. Ob 4ih zjutraj bode ena sv. maša ob 5ih bo slovenska pridiga, potem sv. maša z blagoslovoma za žive in mrtve ude bratovščine. Tudi pri tej priliki skupno sv. obhajilo.

„**Stabat Mater**“ (Žalostna je Mati stala) — koncert je bila „Glasbena Matica“ 24. in 27. marca s premnogim pevstvom pripravila v mestni „Reduti“, kateri se je tako spodbudno, čversto in umetno obnesel, da ga umetniki ne morejo prehvaliti.

Iz Cerkelj se 28. t. m. sporoča „Slovincu“, da je mnogačastiti g. Vinc. Majer v Zalogu zelo nevarno bolan. Bodi iskreno priporočen v molitev!

Iz Rima odgovarjajo zaradi Slovenskih romarjev, da bodo 15. aprila sprejeti od sv. Očeta z avstrijskimi vred. — Češki romarji pa bodo imeli avdienco pri sv. Očetu 26. aprila

Verona. 14. sušca 1893 (Poterdilo.) Bil sem daleč od doma od Verone, in vernivši se prejel sem Vaše predrago poslanje od 18. febr. ter dobil na pošti darov 45 gl. (za afrik. misijon), za kar najpriserčniša zahvala! (Op. Druge darove za tega in druge afrikanke misijone navadno oddajemo doma v kn. škofjski pisarni, ktera jih pošilja zadevnemu odboru na Dunaj. Vr.)

Hvaležni sluga
J. Sembianti l. r.

Prelepa nova moštranca za božjepotno cerkev M. D. na Brezji je ali bode skoro čisto gotova in bode od nedelje dalje kake dni pri preč. prokuratorji P. Tadeju v frančiškanskem samostanu. Delo gospoda pasarja Kregarja je silno lepo, z mnogimi dragimi kamni itd.; „lunula“ sama stane 300 gld., celo delo stane čez šestnajststo gld. — Zdaj pa ima v delo priti tudi prav lep kelih v ravno ta namen, kateri naj bi bil vreden sloveče božje poti na Brezji in tudi bode, ako se zadosti pomočkov nabere. V ta namen, kakor se sliši, so že nekatere dobre roke darovale nekaj lepih darov, zlatih verižic in perstanov. Lepa je prilika, v sedanjih hudih časih in mnogih nesrečah veliki Pomočnici na Brezji se prikupiti z darovi v denarji, ali pa v zlatih in srebrnih kinčih se ji pripočiti. Oddajajo se lahko pri prečast. prokuratorju P. Tadeju, ali pa na frančiškanski „porti“; posredva z veseljem tudi „Zgod. Danica.“ Kakor je že znano, prevzeli bodo omenjeno božjo pot č. o. o. Frančiškani, in kakor se doveršuje ondotno svetišče, tako je želeli, da se s potrebnimi napravami lepo oskerbi in okovari. Bog daj srečo!

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Z Dražgoš č. g. Fr. Goroljub 5 gld. — Preč. gosp. dekan Mat. Kožuh 10 gld. — Č. g. župnik Jož. Laznik 2 gld. 50 kr. — Č. 40 kr.

Za sv. Detinstvo: Neimen. z Brezovice 1 gld. — Po č. g. kapl. Ferdinandu Cekalu, poslal bl. g. L. Ravnik, 22 gld. — Z Jesenic po č. g. župniku letni doneski družbenikov 8 gld. — Čas. g. M. Sitar, kurat v Šempetru, 8 gld. — Udje in dobrotniki živi in mrtvi, po č. g. Šimnu Zupanu 80 gld.

Za razširjanje sv. vere: Udje in dobrotniki, živi in mrtvi, po č. g. Šim. Zupanu 80 gld.

Za bulgarski misijon: Čast. g. župnik Jož. Laznik 2 gld. 50 kr.

Za carhe Božjega groba: Z Jesenic zbirka po č. g. župniku Jan. Keršiču 14 gld. 50 kr. — Fara Semič po preč. gosp. dekanu 12 gld.

Za afr. misijon: Stara Loka, nabirka po preč. gospodu dekanu 20 gld. — Č. g. župnik Jož. Laznik (zbirko) 5 gld.